

Jag springer längs tomma gator. Himlen är svart och utan stjärnor. I hela mitt liv har jag sprungit, ned längs den mörka undersidan. Nu är jag blottad, och alla dörrar är låsta.

Husfasaderna avvisar mig, blind kall sten. Jag försöker dölja mig i en port, men den är inte djup nog, skuggan faller på min nakna vita kropp då månen stiger över de sluttande taken, de beskuggade skorstenarna, och det faller redan ett blåaktigt ljus på bröstens kurvor, låren och skrevet. En tofs av mörkt hår växer mellan mina ben, jag lägger ena handen över den, den andra armen över mina två tunga bröst, men porten är för trång, jag är fullt synlig i porten, darrar lika mycket av skam som av den kalla nattluften som vidrör mina oskyddade axlar och skinkor och min insjunkna mage. Jag vet att min situation, vilken jag inte är ansvarig för, eftersom jag inte vet hur jag hamnade här, är hopplös; och även att jag på något sätt har mig själv att skylla. Bakom stängda fönsterluckor, runt hörnen på de här tysta gatorna, mörka och trånga, lurar de kringstrykande nattvargarna vars enda önskan är att håna och skrämma. Jag väntar, darrande. Fotsteg hörs, men tonar bort i tystnad. Ingen kommer. Jag skulle ge min själ för en tygbit att vira om mig.

Jag har strukit runt dessa nattliga städer i årtal. Natt efter natt har jag sprungit, och kommer att fortsätta springa, in i framtiden. Som barn jagades jag av en häxa som förföljde mig, irrbloss dansade i mörkret över oss båda tills hon fick fatt i mig, stoppade ner mig i sin trollerilåda och, efter bara en lätt beröring med sitt ebenholtssvarta trollspö, förvandlade mig, hokus pokus filiokus, till en flaxande brun fågel med hysteriska vingar. Precis som jag visste att hon skulle. Och sedan var natten en djungel i vilken en allvetande tiger strök runt, han var ute efter mig, även om jag stannade inomhus och gömde mig under sängkläderna så skulle han lukta sig till mig genom fönsterspringorna, kika genom gliporna i de nerdragna persiennerna och hitta mig.

Natten är bara min. Jag går barfota fram till fönstret och drar undan gardinerna. Jag betraktar månskenet över den tysta trädgården, skuggor som sugits in i äppelträdet som bläck på läskpapper. Ingen iakttar mig, ingen hör. En svart katt slinker ljudlöst över taket på trädgårdsskjulet och försvinner in bland skuggorna. Månskenet kastar skuggor på väggen, det lutande fönstergallret bildar ränder på min kropp. Jag rör mig till min kropp, dansar till min rörliga skugga, jag är en prima ballerina, Desdemona som ber för sitt liv, se hur hon sträcker ut armarna, hur skuggan av hennes långa hår faller på hennes fallande nattlinne, aldrig än jag svikit dig. Det finns inte många ord, men bilderna hopar sig i skuggorna som månen kastar. Nu är den en vit häst med ryttare som rör sig genom skogen, månen glider uppåt på en bank av drivande lysande moln, skymms av de tätt stående trädtopparna i vilka vinden susar när den ilar genom löven i änden av den nu ganska mörka trädgården, hans hovar finner mossor, små grå stenblock, blommorna är utslagna som på en medeltida gobeläng på marken i skogen. Han närmar sig henne, hon vet om det men det gör inte han, fastän han kryssar mellan träd höga som master likt en naturlig magnet som dras emot sin stjärna, och för att han ska hitta henne måste hon sitta som fastnaglad på stället, utställd på en bank av mossor och se rörande hjälplös ut i sitt tunna vita nattlinne med de mörka lockarna som faller över hennes graciösa axlar. Varför? Min fotled, säger hon med ett svagt leende, jag har varit på den här platsen i flera timmar. Och eftersom jag är nästan medvetlös av utmattning och näringsbrist så tillåts jag att sjunka tillbaka, njuta av den utsökta känslan av hans starka armar runt min kropp. Jag sluter ögonen. Han lyfter upp mig framför sig på sin häst. Och sedan då? Jag väntar. Ingenting

händer. Filmen på insidan av mina ögonlock har slutat att gå och jag rynkar pannan mot svart tomhet.

Huset är genomsyrat av månsken och sömn. Inget ljud från andra sidan väggen. Jag är trygg. Det här är stunden då ingen av dem kan skada mig. Det här är stunden då jag tar av mig min förklädnad, går på tå genom det skuggiga rummet och drar undan gardinerna, betraktar den lysande natten utanför. Månen glider långsamt genom drivande molnbankar som är svarta av undertryckt raseri i mittan, men i övrigt upplysta av ett kusligt ljus. Allting har förändrats. Jag är förändrad. Utanför har de fula små trädgårdarna med sina småaktiga staket och obetydliga gräsmattor blivit till ett enda ofantligt mysterium, mörkt och glädjerikt. Den mörka trädraden, som i dagsljus knappt avskärmar det här huset från sina grannar, är indränkt i natt, har sugit upp skuggor och viskar nu hemligheter till den kyliga nattluften. Den är levande, den suckar av en plötslig vindpust och har blivit en skog. Jag hör en uggle hoa. Nu är jag fri, vägen är uppslukad av skugga, tyst nu, för att bekräfta min frihet dansar jag runt i mittan av mitt rum, gör stora skutt, noga, dock, med att landa tyst på den mönstrade mattan. Jag är en insekt med oanvända vingar som just kommit ut ur sin puppa. Jag måste sträcka ut dem eftersom de är skrynkliga. Jag känner hur jag rör mig, en sådan frihet, hur luften vidrör min bara hud under det lösa linnet, nu öppnar jag ett fönster för att känna mer, kall luft blåser på min hals, genom mitt utsläppta hår, nu har mardrömmen blåsts in i skuggorna, utom synhåll. Min kokong ligger prydligt vikt på en stol, underkläder, strumpor, hakar och resårband, men även utan dem skulle hon se till att jag inte kan röra mig fritt. Jag behöver bara göra någonting, lyfta, böja mig, sträcka mig efter, för att hon ska hejda mig. Inte fint, okvinnligt, eller ord som antyder att min kropp har blivit oanständig, något att spänna fast, gömma för snokande ögon. Jag vet inte vad jag har gjort för fel, bara att jag måste skämmas, och att min kropp har odörer som får mjölk att surna.

Vilket barn jag var, förr i tiden. Jag låg i sängen och drog i mina bröstvårtor, letade ängsligt efter tecken på någon svag bula. Jag hade så bråttom, att växa, påbörja förändringen. Och nu är jag insnörd, täckt, jag går vägen fram i min skoluniform stel som en pinne, med knäna tätt ihop, medveten om den blodfläckade bindan som skaver mot det ömma skinnet på insidan av låren, jag sneglar ängsligt bakåt för att se om avslöjande märken syns på baksidan av kjolen.

Men nu, i mörkret, går jag in i min hemliga värld. Genom det öppna fönstret ser jag träd stå djupt i skugga, medan den lilla gräsmattan som är kantad av rabatter skimrar öde under en stigande måne. Nu är alla fällstolar hopsamlade och undanställda, liksom det förskräckliga kallpratet som hörs över klirret av teskedar och koppar. Hopvikta och undanställda för natten, de där dumma pladdrande vuxna.

Nu kan ingen se mig. De iakttar mig under dagens alla timmar. Jag har en ficklampa, så att jag kan läsa mina böcker ostört, men jag låter den ligga i skrivbordslådan. De vill inte att jag ska fly, det är därför de spionerar på mig under dagens alla timmar, därför jag inte tillåts stänga in mig i mitt rum, därför de säger åt mig att läsning är dåligt för ögonen, därför de står på tröskeln när jag kommer hem sent, det är därför hon alltid hittar något åt mig att göra, diska, damma, någon fånig ritual som att lägga tabletter på det polerade ekbordet, eller så måste jag sitta stelt på kanten av soffan, med borstat hår, knäna tätt ihop, och säga ja, nej, låtsas lyssna på deras tråkiga prat, le artigt mot besökare medan allt jag vill göra under de tröttsamma timmarna är att fly, stänga in mig i det här rummet, stänga ute ljudet av deras

fåniga röster, dränka ljudet i en våg av musik som får min puls att rusa, hur solofiolen stiger uppåt, uppåt som en fågel som lyfter, nu tar den mig med sig, flyger upp, upp, jag visste inte att det var möjligt för rent ljud att göra så mycket, mer än ord, nu har jag flytt; jag är ren ande, jag följer ljudet som ett mönster djupt inbäddat i mitt huvud, ofrånkomligt som mitt eget blod
5 som rör sig, ljudet är nu mitt eget blod som flödar, min puls som bultar, ljudet av min egen själ som skriker. Av vrede, passion, men också en fruktansvärd glädje.

Jag lutar mig ut genom fönstret och känner hur den svala nattbrisen rör vid mitt ansikte och mina bara axlar; hur den samlar sig i trädens skuggor och sätter löven i rörelse med en suck innan den drar vidare; hur den skakar moln av väldoftur ur den spöklika jasminbusken
10 nedanför mig, och nu virvlar uppåt; hur den skingrar de glidande skuggorna av molnen som lyses upp av en irrande måne. När jag står så här, ostörd, utan att någon ser mig, vet jag att jag skulle kunna vara en del av allt det här, musik och ord, hela universum, om de bara lät mig vara. För världen som de har valt att leva i, och i vilken jag står obekvämt i utkanten, tjurig och förlägen, är ändå falsk. Så dumt, säger jag högt och skrattar ut i mörkret. De vet inte, kan
15 inte höra, men under tiden håller de mig fånge i detta olyckliga hus, jag sitter tyst vid ekbordet som jag har blivit tillsagd att göra, rak i ryggen, händerna på bordet, men aldrig armbågarna, jag skickar sässnipan från honom till henne, potatisskålen från henne till honom, saltkaret till var och en av dem i tur och ordning utan att ett extra ord blir sagt, för ett ord kan orsaka en explosion, jag sitter mellan dem, hon vit i ansiktet och med hopknipna läppar, han med rynkad
20 panna, hukad över tallriken, och allt jag vill är att få lämna bordet, att stänga in mig i det här rummet, utom räckhåll från deras hat som sprakar olycksbådande som en elektrisk storm som kan och förmodligen kommer att bryta ut runt mig, åskledaren. Det är lönlöst, det spelar ingen roll hur ofta jag staplar tallrikar, dukar fram tabletter och bestick, skalar potatis eller diskar, problemet med att jag är i det här huset är olöst, eftersom det inte har något att göra med mitt
25 beteende eller antalet odiskade tallrikar, utan med dem, deras vrede och ånger över vad de känner för varandra, över de dumma liv de på något vis konstruerat i och omkring varandra. Och eftersom jag står i fokus, eftersom allt detta pågår dag som natt i det här kvalmiga lilla huset som är som ett fängelse, ett hus i vilket varje ord är hörbart genom väggarna, i vilket varje person rör sig mellan möbler som måste dammas, äter utan aptit av måltider som måste
30 lagas, från tallrikar som måste staplas, diskas och ställas undan ännu en gång, talar till någon som måste bli hörd, åtlydd, pussad på kinden som av kärlek, eftersom allt detta uthärdas i familjens och pliktens namn så följer att de ogillar mig bittert. Ingenting jag gör är rätt, inget kan, inget skulle någonsin kunna vara tillräckligt. Jag har fått lära mig att säga "Kan jag göra någonting?" som ett slags ursäkt för hennes hushållsliga martyrskap, men jag vet att det inte
35 finns någonting jag kan göra. Det kan aldrig finnas tillräckligt mycket möbler att damma, silver att polera eller onödiga uppgifter för att mildra hennes vrede. Värst av allt, jag upplever inte någon tacksamhet för deras bortkastade och plågade liv.

Det är bara på natten, nu, när jag står vid fönstret medan en lugn måne glider tyst över de mörka trädgårdarna, nu så tröstande fridfulla, som jag kan känna den sanna friheten i att växa,
40 förvandlas, som gör livet så spännande nu när jag kan höra musik, läsa ord med nya betydelser, något så upphetsande att hela min kropp är spänd som en bågsträng, jag måste finna utlösning i dans, rörelse, och jag ser på skuggan av min arm på den månbelysta väggen och beundrar dess grace. Det är det som är så märkligt, fastän min kropp blir till en mardröm i sömnen, fastän kläderna hon tvingar mig att bära är förskräckliga och jag inte kan böja mig,

sträcka mig eller lyfta utan en förebråelse som påminner mig om min oanständighet, någon hemlig synd som på något vis blivit medfödd hos mig, som svett i mina armhålor (hon syr in vattentäta vaddar i bomullsklänningar) eller de vita fläckarna i mina underkläder, fastän det är så, så gläds jag i mitt hemliga rum över hur mina bröst har växt som en vuxens, höfternas kurva skänker mig glädje, jag studerar halsens och axelns linje som om den tillhörde någon annan, och som om det var någon annan som tittade tillbaka på mig genom spegeln uppskattar jag hennes haklinje och den släta vita pannan ovanför välvda ögonbryn och de där märkvärdiga ögonen som ser tillbaka på mig så allvarligt. Så det här är hon, säger jag och betraktar uppenbarelsen. Och ibland, när jag står under äppelträdet i min blekblå klänning med en hand lätt vilande på den grova, mörka barken säger jag till den tomma trädgårdens och de avlägsna husens värld: det här är hon, här är jag. Och en gång i våras, när jag kom ut ur vedboden och solen bländade mig, var jag tvungen att böja mig ner för att inte de obesurna bleka grenarna, lysande av gul forsythia, skulle trassla in sig i mitt mörka hår eftersom den växte ovanför vedbodsdörren, och jag stod blinkande i det bländande ljuset och rösten inom mig sa: Här är jag, här är hon, den unga kvinnan med blommor kring sitt huvud, se hur hon står. Jag står på tröskeln till mitt liv.

Men hur länge måste jag vänta på att det ska börja, hur länge dröjer det innan jag kan fly från det här huset? Jag är fånge i det, möblerna som måste dammas, hennes buttert krökta mun och pratet som alltid är obetydligt och alltmer bittert. Jag lyssnar, men allt är tyst på andra sidan väggen. Jag önskar att jag hade ett lås på min dörr. Om de bara ville lämna mig ifred, med de här böckerna, min dagbok och ljuden som kommer ur radion. Men en röst ropar uppför den smala trappan: Vad gör du där uppe? Kom ner och hälsa på gästerna, och jag sitter på en stol medan de sneglar på mig då och då, barnet som plötsligt växt, som inte verkar veta vad hon ska göra av sig själv, som inte säger ett ord utan sitter framåtlutad i sin stol och från under sitt långa hängande hår ser på hur ansiktena rör sig medan de kallpratar. Min mamma ler. Varken fågel eller fisk, säger hon och menar mig. Jag vet inte vad det innebär, men hon tycker om att sätta etiketter, något slags kategori på mitt beteende och vad det representerar, hon är märkligt självbelåten och självsäker när hon använder de orden. Vad pratar du om? frågade jag när jag stod på avsatsen utanför min dörr. Det betyder, sa hon till mig, att du varken är det ena eller det andra. Jag ryckte på axlarna. Jag bryr mig inte om vad hon säger eller tycker. Det betyder ingenting, om det gör henne nöjd är jag glad. Men när hon gick igenom mina saker och läste min dagbok, berättade det för mig och skrattade mig i ansiktet, hade jag kunnat strypa henne där och då för att stoppa orden från att komma ut.

Jag lyssnar, men allt är tyst på andra sidan väggen. Snart kommer en ny dag att ta sin början. Årstiderna har börjat följa varandra med oroande hastighet. Jag minns förra våren, när de första krokusarna bröt igenom det magra gräset under äppelträdet och jag fyllde år. Ännu ett år av mitt liv. Snart kommer jag att lämna skolan, jag kan räkna åren på ena handens fingrar, och jag vet hur snabbt de kommer att gå. För jag minns inte bara förra vintern, dämpade morgnar när tjock vit dimma smög som ett djur som gned ryggen mot var fönsterruta, morgnar när träd såg ut som vålnader genom en tunn slöja av dis på vägen till skolan, men vintern innan dess som var svår, i veckor låg trädgården under flera fot snö, dess yta blev hård som glas med svarta fläckar synliga bland stelnade fotspår till vedboden, vi kanade på skolgården och utanför på vägen innan män kom dit i en lastbil för att strö ut grus, och stigen till ytterdörren måste attackeras med spade. En vinter, två. Nätter som tränger sig

på, mörka morgnar. Följt av vår, krokusar som bryter igenom under äppelträdet, blommor som slår ut och faller, slår ut för att falla ännu en gång nästföljande år, blåser i drivor längs vägen. Jag räknar åren nu, varje vår ännu en födelsedag. Jag räknar åren i mitt liv som läggs till varandra. Jag har knappt börjat leva, men snart kommer jag att vara gammal.

- 5 Men när jag var liten, för bara några få år sedan, räknade jag sekunderna och kände till en enda minuts ofantliga omfång, och att denna väldighet måste multipliceras lika många gånger för en enda timme. Vad gäller imorgon var det ofattbart. Ingen kunde förväntas vänta till imorgon. Och allting hade färg, färg och ljus. Jag vaknade till ljudet av tuppen som gal i huset vid havet och solen strålade redan in i rummet och bildade en ljus fläck på det kala trägolvet.
- 10 Varje dag var sommar, het, ändlös, inget kunde hindra solen från att stiga i samma långsamma båge över samma blå himmel, färdas konstant ovanför mitt huvud, dagar som ett band av klara glaspärlor, eller såpbubblorna som jag blåste från min lerpipa, som glänste då de svävade uppåt och innehöll alla tings färger, träd och gräs och himmel i en tunn cirkel av ljus. Och de var båda unga, lekfulla, på semester, iklädda lösa vita kläder och rörde sig snabbt, med
- 15 lätthet, ljudet av deras mumlande röster, men också skratt genom den tunna väggen. Tjut, och det porlande ljudet av skratt från den bortre änden av trädgården under den sömniga eftermiddagsskuggan.

- Nu är de förändrade. Månen har sjunkit under trädraden. Himlen börjar blekna. Snart har en ny dag börjat, jag kommer att höra ett grymtade genom väggen, sängfjädrar och ljudet av
- 20 honom som harklar upp slem från sin hals som han gör varje morgon, rensar sina näsgångar över tvättfatet i badrummet innan han gurglar halsen. Det äcklar mig så, hur hans motbjudande kropp gör höga ljud genom väggen, den sladdriga buken och vita huden när han korsar avsatsen iklädd bara pyjamasbyxor, känslan av hans orakade haka när han ger mig sin morgonkyss, rivande skäggstubb, dålig andedräkt som luktar vidrigt, hennes ansikte är
- 25 gyttjefärgat, ögonen tomma, ännu livlösa, håret oborstat med synliga strimmor av grått. Jag vill stänga mina ögon och öron så att jag inte kan se, höra eller lukta, tjocka väggar som stänger ute alla ljud och ger mig ostördhet. En egen värld, som bara släpper in sådant som är vackert: musik, böcker, månsken som driver de mörka skuggorna över spöklika gräsmattor och höga trädssuckar, min egen kusliga reflektion i den dunkla spegeln.

- 30 Jag konfronterar skuggan som tittar ut på mig från den ovala spegeln. Vem är du, viskar jag och kommer så nära ytan att hennes mörka allvarliga ögon stirrar med oroväckande tyngd på mig. Jag studerar den fina linje hennes ögonbryn bildar, som sveper uppåt, sedan smalnar av som vingarna hos en fågel som flyger. Jag drar tillbaka det svallande håret och studerar formen på den släta vita pannan och tycker att den duger, men näsan stör mig, för hundra gången trycker jag pekfingret mot dess köttiga bas och trycker uppåt, jag vänder huvudet åt
- 35 sidan och inser igen att en sådan liten förändring skulle undanröja mitt enda missnöje, men ännu har långa perioder av tryck bara åstadkommit smärta vid basen utan att ändra dess form. Jag tycker att det är ironiskt att en sådan obetydlig förändring skulle betyda så mycket och ändå vara utom räckhåll. Men jag har tiden på min sida, jag ska fortsätta försöka. Jag tar ett
- 40 steg tillbaka och det mörka håret faller till axlarna, spåda kurvor, tunna armar, hur det lilla ansiktet glimmar i mörkret, blekt som elfenben, de två mörka ögonen stirrar tillbaka. Vem är du? viskar jag, och de allvarliga ögonen stirrar tillbaka utan ett ord. Ibland har jag känt deras främmande kraft vändas emot andra, vuxna, de med auktoritet. Nu vänder jag den mot män. Jag vet inte varför jag, eller snarare hon, eftersom jag inte känner mig helt och hållet som en

och samma person vid sådana tillfällen, skulle göra detta, eller vilja det. Men jag har känt hur hennes allvarliga mörka ögon har stirrat in i mäns nackar tills de vänt sig om, paralyserade, hur i synnerhet en mans ögon alltid finner hennes, tvärsöver den fulla samlingssalen under morgonbönen, bakom hennes bänk i klassrummet, till och med utomhus under idrottsdagen, 5 jag behöver bara titta så finner hans ögon mig, en enda bland många, han kommer på mig, som om sådana ögon kunde bränna, överföra ordlösa meddelanden av något slag. Den skrämmer mig, denna märkliga magnetism, en gång kände jag hans ögon iaktta mig under ett plötsligt skyfall, en grupp stod och väntade under skydd och tittade medan höga träd droppade vatten, ingen bröt tystnaden när vinden ruskade de höga grenarna och regndroppar smattrade torrt på en spröd driva av gamla löv på marken, jag visste att han tittade på mig, under en lång 10 stund vände jag inte på huvudet, jag låtsades inte vara medveten om det och tittade ner på en fläck av mörk grön mossa nära min fot, när jag till slut vände på huvudet för att möta hans svarta blick var det med en sorts triumf. Vad vill du? frågade jag med min blick. För en gångs skull var jag inte rädd, helt lugn, fri från den heta brännande rodnaden som stiger i min kropp, 15 hammaren under mina revben var stilla. Nu, för bara en sekund, var jag under kontroll. Efteråt, när solen hade kommit fram bakom grenarna och gruppen rör sig framåt och formar nya mönster, pratar, så stannade jag kvar, med honom, och stirrade ner på kullen av mjuk mossa nära min fot, fast jag pratade på lika glatt som de andra. Det gjorde vi båda två. Jag spelar upp scenen i huvudet igen, natt efter natt. Jag sluter ögonen i mörkret, regn faller 20 genom det svala träet. Jag står med ryggen mot regnskyddets vägg och väntar på ögonblicket då jag ska vända huvudet.

Hon skrattade åt mig, när jag berättade för henne, men jag är trots allt inget barn. Jag gömmer min dagbok i underklädeslådan där hon inte kan hitta den så lätt. Jag önskar att jag hade ett lås på min dörr, eftersom hon inte ser mig som någon med rätt till ett privatliv. Hur 25 vågar hon håna mig, om jag känner sådan smärta? Jag vet att det är absurt, eftersom ingenting kan överbrygga avståndet mellan oss, eftersom han är så gammal nu, så gammal att jag aldrig kan komma ifatt. Igår kväll skrev jag i min dagbok: "Jag vill inte glömma, någonsin, hur det känns att vara jag nu." Det är därför jag skriver ner saker hela tiden. Jag förändras, jag vet det. Jag kommer att fortsätta förändras och en dag kommer jag att vara gammal, en kvinna som 30 min mamma. Fast jag vill inte bli någon som hon, det är därför jag skriver ner det, för att påminna mig själv om hur det var, hur det är nu, allting är så intensivt, ingenting är absurt eller barnsligt, det gör ont, men å andra sidan hur underbar världen är nu, hur skarpt jag ser färger, formen på saker, himlen som nu färgas skär och gyllene ovanför den mörka trädraden, hur jag känner min kropp röra sig, hur håret lätt vidrör mina axlar, sval luft som blåser på len 35 hud, en kittlande känsla som genomfar mig när kall luft kommer in från fönstret, ger mig gåshud, och jag ser hur de små håren reser sig på min arm, hör fåglar sjunga sömnigt nu i skuggan av äppelträdet. Armens bruna hud luktar av eftermiddagar på sommaren som tillbringats liggande i änden av en cricketplan med en bok. Diskuterat det: livet. Tuggat på ett grässtrå för det söta krasandet mellan mina tänder. Repeterat franska verb och tänkt på vårt liv 40 som en katedral av färgat glas, som fläckar det rena ljuset. Där ligger vi, böckerna bortglömda, med gräs som kittlar baksidan av våra knän och kisar mot solljuset och känner hur världen snurrar under våra ryggar medan molnen rör sig där uppe, tills allting snurrar och jag sluter mina ögon mot det starka solljuset och känner hur mina ögonlock blir till brinnande membran i samma färg som mitt eget blod, genom vilka allting strömmar in, ljudet av ett

högtflygande långsamt flygplan som brummar där uppe, doften av torrt gräs och bränd jord, av min brända underarm som ligger över min mun, och de år som ska komma snurrar framför mig, vaga som moln, flytande i märkliga former. Hur det är nu.